CITIŢI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacţia şi Administraţia
Bd. Republicii nr. 34
Bucureşti, Sector 2,
Tel. 15 03 39

4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC
creştin şi democrat

Redactor şef
ILIE PĂUNESCU

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 56)

MIERCURI
11 aprilie 1990

Oamenii de ştiinţă şi cultură trebuie să intre în arenă

Consider că locul unui om de ştiinţă este mai ales la masa de lucru, în bibliotecă sau în laboratorul de cercetare. El trebuie să cultive ştiinţa căreia i s-a consacrat, să o dezvolte, rămînînd în afara politicii active spre care ar trebui să se îndrepte în special cei cu aptitudini sau cu pregătire orientate în această direcţie.

Sînt însă momente decisive în viaţa unui popor şi noi trăim acum un asemenea moment, cînd şi oamenii de ştiinţă şi de cultură trebuie să intre în arenă, să se implice — fie şi numai temporar.—în activitatea politică, pentru a ajuta la determinarea direcţiei sănătoase care să se imprime mersului societăţii.

Fiind un democrat convins, convingerile mele m-au făcut să mă apropii de Partidul Naţional Ţărănesc — creştin şi democrat, renăscut după 45 de ani de cruntă teroare comunistă.

O fac şi ca un omagiu adus amintirii marelui martir al Neamului nostru, **Iuliu Maniu**, mort în închisoare în 1953, ca şi celor cîteva mii de martiri morţi în închisoare sau la Canal, membri ai acestui partid.

Iuliu Maniu, unul dintre ctiorii României Mari, a fost vetabilul campion al democraţiei în ţara noastră. Prin întreaga a activitate, el a păstrat trează onştiinţa de luptă împotriva elor trei dictaturi, care — cu ccepere din anul 1938 — au înobit succesiv România. El a ţiut ridicat steagul de luptă şi rezistenţă împotriva tiraniei nă la moartea sa.

P.N.Ţ.-c.d. al lui Iuliu Maniu Ion Mihalache se adresează turor straturile sociale, intectualilor, ţăranilor, muncitorir, funcţionarilor din instituţii intreprinderi, liber profesioştilor, pentru a-i mobiliza în **era de restaurare a democra**i în ţara noastră.

l pune la temelia relaţiilor vătre oameni **morala creştină** ca atare militează pentru reoducerea spiritului de **fraitate**, a spiritului de **iubire, cinste, de înţelegere** şi **toleţă**, de **respect reciproc** între cetăţenii României, indifede opiniile lor politice, de onalitatea, de religia lor, de ceptiile lor filosofice.

l cere **respectarea muncii fi şi intelectuale** şi a **meriteciştigate prin muncă** şi caută restabilească adevărata **deraţie parlamentară** pentru a militat şi în trecutul său ios. Reamintesc aici că, prin ura sa transilvăneană, el a t în trecut un rol primordial Marea Unire din anul 1918.

.d. îşi deschide larg turor cetăţenilor cinbună credinţă, din aă, care vor să-şi aducă în spiritul amintit, la unui **regim politic de** de **liber schimb de** spectul reciproc al ceregim de democraţie nitate, în care **decizice for, se lau cu mamembrilor săi**, votul et.

dresează în **special ti**care este chemat să viitor steagul său de ntru aceste nobile idesă-i continue tradiţiile

Un rol primordial pentru realizarea dezideratului reaşezării ţării noastre pe baze democratice revine şcolii, învăţămîntului de masă, care trebuie să asigure generalizarea unui nivel adecvat de cultură pentru toţi cetăţenii ţării, pentru ca ei să fie conştienţi de drepturile şi datoriile lor liber consimţite, fixate de lege.

Pentru atingerea acestui ţel, al unei societăţi umane bazate pe ideile de **fraternitate, libertate, egalitate**, în care fiecărui individ să i se creeze posibilităţi egale de dezvoltare după propriile aptitudini, trebuie să asigurăm copiilor poporului nostru accesul la un învăţămînt de cultură generală gratuit şi obligatoriu de 8—10 ani, în care să se dea o mai mare pondere unor materii ca : **limba şi literatura naţională, limbile străine de mare circulaţie, istoria, dreptul, geografia, matematica, mecanica, fizica, chimia, biologia.** De o mare importanţă este desigur studiul **religiei**, a istoriei bisericeşti a diverselor confesiuni europene, cu specială referire la ţara noastră, a concepţiilor filosofice despre univers.

Învăţămîntul matematicii trebuie să fie făcut accesibil masei largi a elevilor, să fie atractiv şi să-i capteze, îndeplinindu-şi pe deplin rolul său educativ de gimnastică a minţii, acela de a da posibilitatea însuşirii spiritului ştiinţific şi de rigoare necesar omului contemporan.

Studiul matematicii este de pe băncile şcolii elementare şi pînă la Universitate, pînă la cercetarea ştiinţifică de specialitate sau la activitatea de producţie, o admirabilă şcoală a consecvenţei în gîndire şi a formării spiritului critic. Un om care a învăţat ce înseamnă un raţionament matematic gîndeşte în orice domeniu de activitate altfel decît acela căruia modul de a raţiona matematic îi este străin.

Pe lîngă această gimnastică a minţii, învăţămîntul matematicii trebuie să dea elevilor şi acel **minimum de cunoştinţe matematice** necesare pentru înţelegerea celorlalte ştiinţe şi tehnici ce li se predau în şcoală, cunoştinţe pe care aceştia să le folosească în viaţă ca pe o adevărată **trusă de instrumente de lucru.**

Rezultă de aici necesitatea unui învăţămînt **realist, echilibrat** şi **uşor** al matematicii, care să fie în continuu ilustrat şi legat de aplicaţii în mecanică, fizică, astronomie, tehnică etc. De un mare efect educativ ar fi introducerea la clasele superioare de liceu a cunoştinţelor de **mecanică raţională** şi de **astronomie**, în locul unor subtilităţi matematice de care manualele actuale de liceu, dar de factură universitară, abundă. Mecanica raţională şi astronomia ne-ar permite să înţelegem că în realiate noi toţi oamenii ne găsim ca purtaţi de o mare, o imensă **navă cosmică, TERRA**, pe care trebuie să o îngrijim şi pe care să trăim în pace şi deplină solidaritate. **Simbioza matematică-mecanică ar trebui să se reflecte mai pregnant în noile manuale de matematică** care ar urma să fie pregătite. Această idee scumpă „omului şcolii" care a fost Spiru Haret, a stat la baza învăţămîntului matematic din liceele reale de altă dată. Mă întreb chiar dacă nu ar fi utilă reintroducerea în învăţămîntul secundar, a liceelor sau numai a **claselor paralele**, cu caracter mai predominant ştiinţific şi a liceelor sau a claselor paralele cu caracter mai predominant umanistic care să se adreseze elevilor de înclinări diverse, dar las această chestiune în discuţia specialiştilor.

Înclin chiar să cred că ar fi util **să se renunţe la sistemul manualelor unice** şi să se revină la acela în care existau pentru aceleaşi materii **manuale diferite**, desigur toate aprobate de comisiile de specialişti ale Ministerului Învăţămîntului, care să fie utilizate la recomandarea profesorilor din fiecare liceu.

Dar în nici un tip de liceu cunoştinţele de specialitate (care s-ar da) nu trebuie să neglijeze **formarea unei culturi generale** necesare oricărui elev. De o mare importanţă ar trebui să se bucure lecţiile de **istorie adevărată, nefalsificată**, apoi lecţiile de **drept constituţional**, care ar trebui să ajute la însuşirea de către marea masă a elevilor a **simţului de legalitate**, de respect al legilor, a înţelegerii principiului separării celor trei puteri în Stat : puterea legislativă, puterea executivă şi puterea judecătorească, princi-

ACAD. CAIUS IACOB

(Continuare în pag. 2)

Semnul electoral al Partidului Naţional Ţărănesc—creştin şi democrat este OCHIUL !

OCHIUL — semn electoral al Partidului Naţional Ţărănesc şi în campania din 1946, cînd victoria a aparţinut acestei formaţiuni politice, dar a fost furată de comunişti, este o punte peste timp. Reluăm, şi prin acest semn electoral cu valoare istorică, o tradiţie democratică autentică.

OCHIUL — semnul Partidului Naţional Ţărănesc — creştin şi democrat şi în această campanie electorală — ilustrează voinţa acestei formaţiuni politice de a duce mai departe, în modernitate şi civilizaţie, după noaptea comunistă de 45 de ani, valorile perene ale democraţiei româneşti, ale libertăţii, demnităţii şi idealurilor de mai bine ale naţiunii române.

Cu privirea deschisă spre lume, spre oameni şi problemele lor ! Cu conştiinţa trează împotriva comunismului, totalitarismului, dictaturilor de orice fel care au adus atîta rău ţării şi atîta suferinţă poporului român !

Domnul Silviu Brucan dat în judecată pentru calomnie la adresa întregului popor

Procesul în care domnul Brucan a fost chemat în judecată pentru calomnie a început luni 9 aprilie 1990. Acţiunea a fost introdusă de domnii Octavian Rădulescu şi Fluieraş Ion.

Acţiunea — penală — este întemeiată de reclamanţi pe următoarele considerente :

În fapt : Prin interviul acordat ziarului de mare tiraj „The Independent" din data de 14.01.1990, Brucan Silviu ne-a calomniat profund, atît pe noi cît şi pe fraţii noştri românii, prin exhibarea unei teorii elitiste ce prezintă sinonimii cu teoria ariană a celui ce a rămas cunoscut în istorie sub numele de „Adolf Hitler". Probele ce vom administra vor dovedi evidenţa îndubitabilă a faptului că Brucan Silviu ne-a calomniat şi că a lezat grav atît onoarea noastră, cît onoarea întregului nostru popor.

În drept : Ne întemeiem acţiunea pe dispoziţiile articolului 206 cod penal. În dovedirea prezentei acţiuni penale directe înţelegem să ne folosim de

AMELIA NEACŞU

(Continuare în pag. a 2-a)

Fluturaşi cu dinţi

În ţara noastră, partide politice ale vindictei nu există, din cîte ştim, iar dacă vreo formaţiune şi-ar propune ca program răzbunarea socială, ea nu ar găsi aderenţi, căci nu stă în firea românului să se bucure de suferinţa altuia, chiar şi a aceluia care l-a chinuit. Aceasta nu-i împiedică pe mulţi a căror conştiinţă încărcată le-a readus în memorie faptele lor din trecut, să-i treacă fiorii, dacă nu să regrete. Patru decenii de fărădelegi şi samavolnicii, de crime — termenii ajung să se confunde — au pătat mîinile multora, pe care căderea celor doi ceauşeşti i-a lăsat descoperiţi.

Desigur, distrugerea hîrtiilor compromiţătoare a avut loc încă în primele ceasuri ale revoluţiei, operaţie care, pare-se, n-a fost stăvilită de nimeni. Documente compromiţătoare au fost arse, altele puse la păstrare în loc sigur. Din cînd în cînd, cîte un lucrător al siguranţei, cetăţean nu turmentat, dar indignat, aduce la redacţia ziarului său de dimineaţă asemenea „documente", precum şi altele, fabricate pe loc, pentru ca, în deşănţăţie, să distrugă o reputaţie sau cel puţin să nască bănuieli. Prin urmare, nu totul a fost nimicit, s-a făcut o triere conştiincioasă, de către persoane calificate. S-au păstrat poate şi arhivele celor ridicaţi în puterea nopţii, dintre care nu puţini scriitori. Marelui om de cultură Dinu Pillat, anchetatorii i-au confiscat manuscrisul romanului **Vestitorii**, spre a servi ca probă a acuzării. Acest punct din acuzare a căzut la proces, dar manuscrisul, unicat, nu i-a fost înapoiat scriitorului niciodată. Prin 1950, i s-a luat din birou părintelui meu, în noaptea arestării, întreaga corespondenţă cu Mircea Eliade, trimisă din India, cu două decenii mai înainte. Ca să aibă în ce o pune, zbirii i-au „împrumutat" şi geanta de piele... Noile organe ale aceleiaşi instituţii nu par a manifesta vreun interes pentru restituirea acestor valori ale culturii noastre, un portofoliu inedit şi semnificativ.

Dacă mai există şi arhiva tonelor de note informative, la toate nivelurile, denunţurile, extemporale ale micimii omeneşti — unde, oare, se află depozitată această marfă, cine sînt arhivarii ei, iată întrebări la care nu putem spera să căpătăm vreun răspuns. Totuşi, autorii acestor „opere" se simt neliniştiţi, iar ca alegători constituie o clientelă care nu trebuie neglijată, cel puţin de către cei ce le cunosc antecedentele. Atunci se face propagandă electorală de un fel deosebit şi pentru ei. Bunăoară, pe o hîrtie de cea mai bună calitate, purtînd antetul partidului naţional-ţărănesc imitat la perfecţie, circulă în Capitală, poate şi în provincie, nişte fluturaşi cu text incendiar. Ei cheamă la masacrarea unui milion de

BARBU CIOCULESCU

(Continuare în pag. a 2-a)

...Cine călăreşte pe cai morţi ?

Cu toate că mă ocup cu scrisul şi mai ştiu şi eu cîte ceva, ca tot omul, am auzit rar expresia : **„A călări pe cai morţi"**. Oricum nu cred s-o fi auzit rostită de către politologi. Şi totuşi, dl. Silviu Brucan, inventator de replici best seller a ghicit-o şi pe asta ! Atenţie să nu se supere caii !

La „Europa Liberă" întrebat cum explică paradoxal că, deşi demisionat din Consiliul Frontului, îşi continuă totuşi activitatea în sînul lui, intervievatul a declarat că într-adevăr a demisionat, dar că prezenţa domniei sale este încă necesară şi de folos în anume ocazii. În care **anume**, nu ne-a spus. Ori în ultima vreme s-au cam succedat **anume** ocazii care au produs tot **anume** confuzii, care au iritat un **anume** popor. Întrebat despre comunismul românesc dispărut dintr-odată ca idee, dar păstrînd aproape intacte vechile mijloace de organizare şi desfăşurare a activităţii statale de comandă, domnul Brucan a luat un ton uşor superior faţă de o asemenea neghioabă afirmaţie. „Comunism nu mai există în România", a sosit replica. „A fost prea compromis de Ceauşescu

ALEX. STRUTEANU

(Continuare în pag. 2)

De la Romulus Zăroni la Dan Iosif

A fost odată ca niciodată un faimos ministru al agriculturii în guvernul şi mai faimos condus de dr. Petru Groza. Se numea Romulus Zăroni. La început vechil al premierului prosovietic, a fost promovat nu numai în conducerea unui minister, ci şi în legendă. Nici un personaj politic al timpului n-a inspirat atît de numeroase anecdote precum acest ţăran aproximativ şcolit, despre care se spunea, între multe altele, că semnează actele cu ajutorul unui stilou ce avea în loc de peniţă un... deget. Meritul său e de a fi deschis seria marilor analfabeţi de partid şi de stat. Serie care nu s-a epuizat, aşa cum s-ar fi putut presupune. Între alte bune tradiţii comuniste pe care Frontul le continuă cu brio e şi cea a inculturii. Incultură înălţată la rang de virtute, etalată pe toate căile, de cîte ori se poate şi televizată. Şi nu ne referim acum, neapărat, la minerii care scuipau agramatismele cu mai mult elan decît ar fi lucrat în subteran, unde, după cum se ştie, nu şi-au îndeplinit planul. Ci şi la domnul Dan Iosif, stimabil şi onorabil bărbat de stat, care în ziua de sîmbătă, 8 aprilie a.c., puţin timp după ora 19, a apărut pe micul ecran folosind expresia demnă de ţinut minte „persoană individuală". Alexandru Stark l-a corectat de îndată, atrăgîndu-i atenţia că persoanele nu pot fi decît individuale. Naiv, reprezentantul televiziunii, nu şi-a dat seama că atinge astfel mitul supraomului comunist, pentru care ştiinţa de carte e o slăbiciune de neiertat. Drept care îi atragem, la rîndul nostru, atenţia.

GHEORGHE VALENTIN

m fost informatorul securităţii

Aţi fost informator al ităţii ?

Da. Am figurat pe lisşa-ziselor surse partie de informare.

n ce consta activitatea eavoastră ?

Eram „fişat" pe baza cereri benevole de coope pe care am redacla începutul „munsprijinire" a instituţiei re făceam acest angaat. Mă obligam — era tfel specificat în con— să aduc la cunoştinţrganelor Ministerului terne în mod periodic pasibile de urmărire sau chiar diverse inţii care ar fi putut a interes.

Ce însemna periodic ? Lunar. Adică cel puţin . Bineînţeles că era t ca ritmul meu de borare" să fie cît mai . În ceea ce mă privesu am depăşit niciodată aţiile minimale.

Cererea dumneavoasavut la origine o inişă benevolă ?

În cazul meu nu. Am cu ani în urmă anche securitate într-o proi de însemnătate relaică. Nu vreau să intru nănunte. Cert este că au suficiente probe penmi se intenta o actiunală. Nu ştiu care ar t rezultatul procesului. iesc că nu ar fi fost cinţe extrem de grave. vorba totuşi de un conu justiţia de pe poziţia culpat într-un proces . Am preferat să evit proces. Mi s-a dat o-. Am fost determinat mnez angajamentul de vorbim. Eram foarte

Credeţi că era manieexclusivă de recrutare ? Nu, categoric nu. De listele de informatori pare-se foarte bogate. S-a întîmplat să întîrzii predarea notelor informative. După un timp eram citat sau chemat telefonic. Erau probabil zilele cînd se actualizau dosarele colaboratorilor. În asemenea zile nu eram niciodată singur în holul de aşteptare. Uneori erau zeci de persoane. Pe unele le cunoşteam. Am fost surprins să văd acolo oameni la care nu m-aş fi aşteptat. Încercam cu toţii să părem degajaţi, să ne prefacem nedumeriţi că am fost citaţi, sau să invocăm diverse mobiluri personale care ne-ar fi dus acolo. În fapt fiecae dintre noi ştia în ce calitate se află acolo şi cine erau ceilalţi.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate.. .E foarte interesant. Totuşi, nu mi-aţi răspuns la întrebare. Credeţi că felul în care aţi fost racolat era unicul mod practicat ?

— Nu, v-am răspuns. Dacă-mi permiteţi, detaliile răspunsului meu nu sînt consideraţii personale. Erau mai multe categorii de informatori. Unii erau cei cărora natura serviciului lor le-o impunea. Ştiţi probabil... Lucrători din întreprinderi, cei de la biroul de documente secrete, salariaţi ai serviciului P.I.R., administrativ, mă rog... Apoi mai erau ghizi, recepţioneri de hotel, şi aşa mai departe. Să nu uităm marea categorie a portarilor, paznicilor. Erau constrînşi. Şi erau desigur cei aflaţi în situaţia mea, şi cei care colaborau într-adevăr benevol. Erau diverse interese în joc.

— Eraţi remunerat ?

— Da. Nu foarte consistent. E adevărat că nici eu nu depuneam prea mult zel.

A. MIHAI

(Continuare în pag. a 2-a)

MITROPOLIA — biserica din Dealul Viilor

Biserica şi unii factori de instabilitate

Interviu cu domnul prof. dr. Nicolae Stoicescu, Ministrul Cultelor

R. : Domnule ministru Nicolae Stoicescu, pentru majoritatea cititorilor noştri, numele dumneavoastră e legat de cărţile dumneavoastră, ieşind din sfera bibliografiei şi intrînd în cea a biografiei, v-aş ruga să vă prezentaţi.

N. S. : Sînt născut în oraşul Slatina, la 30 noiembrie 1924, din părinţi transilvăneni. Între anii 1936—1944 am frecventat şi absolvit Şcoala normală, la Bucureşti, iar între anii 1945—1949 am fost studentul Facultăţii de istorie, în Capitală, unde am beneficiat de luminile unor profesori reputaţi, printre care îi evoc cu recunoştinţă pe George Brătianu, C. C. Giurescu, I. Nestor şi alţii. Între 1949—1951 am funcţionat ca asistent universitar. În 1951 am fost arestat şi condamnat la 4 ani de detenţie pentru delict de unelteire împotriva regimului comunist. Am fost eliberat după trei ani de închisoare la Jilava şi canal, ani care m-au marcat pe viaţă. După cîteva luni de şomaj, stigmatizat cu calificativul cunoscut de „bandit reacţionar", am fost angajat vopsitor la şantierul uzinelor „23 August". După mai mult de un an, am primit postul de redactor la Editura Academiei, apoi, în sfîrşit, am fost primit ca cercetător stagiar la Institutul de istorie „N. Iorga", unde am activat timp de 32 de ani. Sînt autorul a circa 25 de cărţi şi a peste 100 de articole în publicaţiile de specialitate. Consecvent refuzului organic faţă de orice nedreptate, minciună şi aberaţie politică, am protestat cu vehemenţă împotriva demolării monumentelor istorice ca şi împotriva criminalei campanii de distrugere a satelor — vetre de spiritualitate românească. Pentru îndrăzneala de a fi contestat dreptul tiranului de a atenta la valorile spirituale, ca şi la însuşi modul de viaţă al poporului român, am fost obligat să mă pensionez în 1988, fiindu-mi interzisă publicarea lucrărilor, sau chiar să fiu citat în studiile de specialitate.

După Revoluţia din 22 decembrie 1989, în 18 ianuarie 1990, am fost numit ministru al Cultelor, misiune — nu funcţie ! — pe care mă străduiesc să o îndeplinesc într-un spirit cît mai loial şi democratic, pe cît îmi va sta în putinţă şi mai ales dacă voi fi ajutat şi înţeles de reprezentanţii tuturor cultelor recunoscute ca legale astăzi în ţara noastră.

R. : Cum se prezintă ierarhia noastră ortodoxă acum ?

N. S. : Una din preocupările noastre prioritare a fost şi continuă să fie revigorarea ierarhiei Bisericii Ortodoxe Române, prin cooptarea la treapta arhieriei a unor tineri cu o pregătire teologică şi filozofică superioară, cu o cultură serioasă. În unele cazuri este vorba chiar de un doctorat în străinătate. Astfel, numai în intervalul ianuarie-martie 1990 au fost aleşi de Sinod şi recunoscuţi de stat 5 arhierei-vicari la : Oradea,

Interviu realizat de DOINA BÂSCĂ

(Continuare în pag. a 2-a)

În atenţia corespondenţilor de presă străini

Supunem colegilor noştri din presa internaţională o chestiune de etică profesională.

În cursul incidentelor sîngeroase de la Tg. Mureş din luna martie, o echipă de la un post de televiziune occidental a filmat o scenă de violenţă greu de uitat : un om era atacat de o haită de agresori, trîntit la pămînt şi lovit în continuare, cu sălbăticie, chiar după ce încetase să mai dea semne de viaţă.

Secvenţa a fost difuzată şi redifuzată de toate posturile de televiziune importante din lume, zile în şir, uneori sub titlul „Pogromul din România" şi cu specificarea că victima actului de sălbăticie era unul dintre maghiarii masacraţi de români. Imaginea omului prăbuşit, înconjurat de bătăuşi, a apărut şi în cele mai multe ziare cu autoritate din Europa şi din America. A fost proba vizuală cea mai convingătoare pentru acreditarea unei versiuni părtinitoare : românii ar fi un popor de brute sîngeroase, gata de cele mai revoltătoare excese împotriva minorităţii maghiare.

La trei zile după aceea au apărut în presa românească primele rectificări : victima era Mihai Cofaru, ţăran român greco-ortodox, din comuna Ibăneşti. El se afla şi se află încă internat într-un spital din Bucureşti în stare foarte gravă. Chiar dacă va supravieţui, va rămîne handicapat pe viaţă.

Ne aşteptăm ca mass-media occidentale să se grăbească să difuzeze aceste informaţii şi, cu insistenţa pe care o puseseră în a caracteriza în mod jignitor poporul român, să stăruiască asupra dezminţirii primelor ştiri. Cîteva puneri la punct au apărut, e drept, în unele colţuri de ziare sau au fost difuzate în treacăt de două sau trei posturi de televiziune. Ele au trecut neobservate de cititori şi telespectatori. Imaginea primă, a românilor barbari, persistă în opinia publică occidentală.

Ziariştii care au contribuit la a o forma şi imprima în spirite nu pot face oare nimic pentru a o corecta ?

Sîntem unul dintre poparele cărora Occidentul le datorează o obiectivitate fără fisuri. Livraţi lui Stalin la sfîrşitul unui război purtat în numele Chartei Atlanticului, am continuat să fim loviţi decenii în şir după aceea de categoria de ziarişti, scriitori, filozofi, etc. din Apus care preferau să slujească opresiunea comunistă, nu adevărul. Timp de aproape 50 de ani, toţi criminalii care ne-au exploatat, torturat şi ucis, de la Stalin pînă la Ceauşescu, şi-au găsit avocaţi numeroşi agresivi şi elocvenţi, gata să ne pună la stîlpul infamiei pe noi şi să-i glorifice pe tirani, în toate limbile Occidentului.

E timpul ca, măcar acum, să se spună adevărul despre noi. Nici un popor nu e mai bun sau mai rău decît altul. E inadmisibil să se acrediteze încă şi azi, după experienţa înspăimîntătoare a celui de-al doilea război mondial, legende izvorînd din doctrina raselor inferioare. Românii nu sînt poporul primitiv, sîngeros, prezentat de presa mondială în ultimele două sau trei săptămîni. E timpul ca mediile occidentale să restabilească adevărul, cu exact aceeaşi sîrguinţă pe care au pus-o în a răspîndi informaţii şi imagini atît de neîntemeiate pe seama noastră.

Le sîntem recunoscători, încă de pe acum, colegilor noştri străini care ne vor auzi.

ILIE PĂUNESCU